

Віктор Куц отримав орден «Видатний адвокат України»

Березнівчанин Віктор КУЦ довго йшов до цієї мети й уже понад чверть століття залишається знаним у місті адвокатом, активним громадським діячем та правозахисником.

Впродовж життя він змінив чимало професій: відпрацював завідуючим господарством райшляхвідділу, начальником штабу цивільної оборони Березнівського райвиконкому, начальником юридичної групи при управлінні сільського господарства, секретарем виконкому Рокитнівської районної ради, інструктором райвиконкому, начальником юридичного відділу районного споживчого товариства, а у 49 років пішов у адвокати. Ось уже впродовж 15 років очолює спілку адвокатів району, був учасником 5-ти Всеукраїнських з'їздів адвокатів, нагороджений грамотами Кабінету міністрів України, Спілки адвокатів України, обласної державної адміністрації та найважливіша грамота, як сам зізнається, - "Найкращий дідусь", яку отримав у дитячому садочку, де виховувався його внук.

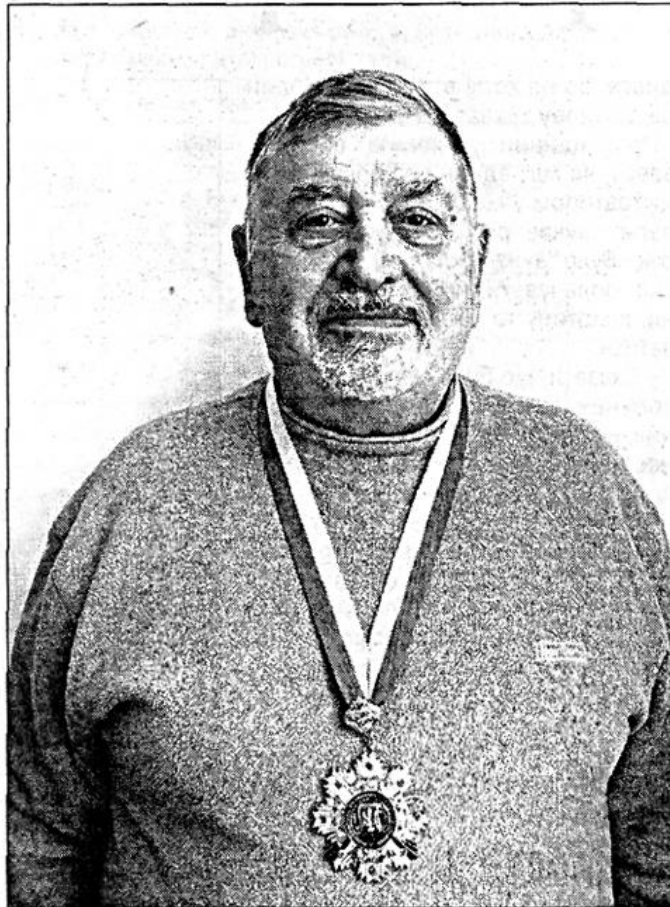
Нещодавно ще одна нагорода знайшла свого героя: за високу професійну майстерність, вагомий внесок у забезпечення захисту прав і свобод людини, розвиток адвокатури Віктор Іванович був нагороджений орденом "Видатний адвокат України". Це найвища нагорода Національної асоціації адвокатів України.

Однаке при спілкуванні з ним забуваєш про його поважність та із задоволенням слухаєш розповідь з делікатною ноткою гумору про активне та насичене життя юриста, адвоката, мисливця, письменника, громадського діяча та творця генеалогічного дерева свого роду Віктора Куца.

Пропоную читачам нашу з ним розмову.

— Ким мріяли стати у дитинстві та чи бачили себе юристом у майбутньому?

— Була у моєму житті досить цікава і водночас неприємна історія: після школи подав документи до Вінницького медичного інституту, хотів стати лікарем. Здав екзамену та 1 вересня очікував запрошення на навчання, але воно так і не надійшло. Тому, як і годиться, відслужив три роки в складі радянської армії, між іншим, у Німеччині,

ло тільки посвідчення адвоката. Успішно склавши іспит, я його отримав. І, ось уже 25 років займаюся адвокатською діяльністю, беруся за найважчі справи. За цей період довелося вирішувати майже тисячу кримінальних справ, а цивільним я навіть ліку не веду - назбирається кілька тисяч. Траплялися випадки, коли я зі своїм клієнтом програв справу у районному і обласному судах, натомість

ніх справ, Міністерстві юстиції. Приємно зазначити, що мої старання не були марними.

— Чи траплялися погрози чи загрози вашому життю у зв'язку з професійною діяльністю?

— Звичайно. Неприємні спогади. Була настільки «розшкварена» одна ситуація, що якось ввечері до мене підійшли міліціонери (ще не поліцейанти), ткнули мені під бік пістолета і «культурно» попросили заспокоїтися, не лізти на рожен та відмовитися від свого клієнта. Але я чоловік дуже принциповий, якщо правий, то йду в Ва-банк. І зробив усе для того, щоб вони боялися мене, а не навпаки.

— Вікторе Івановичу, як то кажуть, не роботою єдиною живе: пишете книги, статті для газет, подорожуєте... Чи я щось пропустила? Як вам вдається знайти час для усіх своїх захоплень?

— Загалом робота юриста, адвоката дуже не проста, нерідко людей цієї професії знаходять у зашморгу. Інколи, трапляється «допомагають доброзичливці», буває, що вкрай важко розмежувати роботу та власне життя. Але мені у цьому плані дуже пощастило: маю дружину, з якою заприятелював ще зі школи, 65 років тому. Вона моя натхненниця, усім, чим я сьогодні володію, завдячую їй, моїй Аллі Володимирівні. Маю дочку Іванну, яка успішно продовжує родинну справу - та двох онуків-юристів - Ігоря і Романа. Це моя гордість і мій еліксир молодості.

А стосовно захоплень, то вони дуже важливі для мене. З віком починаєш багато осмислювати, аналізувати, так і народжуються книги, нариси, мемуари. А ще я вже ось понад 40 років завзятий мисливець та рибалка, тому у 2011 році видав книгу «Будьмо» з перчинкою гумору... Між нами кажучи, уже у 2006 році народилася книга «Наш рід», якій передувала об'ємна дослідницька робота, де я прослідкував понад півтисячі родичів дев'яти поколінь за понад його 200-річну історію. Про це моє захоплення писав в одній з обласних газет Петро Желінський: «В його службовому кабінеті вивішена мапа з родовим деревом, а для занотовок довелося завести картотеку, де нагромаджувалися спогади старожилів, виписки з церковних книг та архівів». Дуже поважаю цього чоловіка та пишаюся своїм дослідженням. Відтак, я дізнався, що отаман Поліської Січі Тарас Бульба-Боровець - мій далекий родич по материнській лінії, а дід Василь брав участь у Першій світовій і нагороджений срібним хрестом, два діди Євтушки - Панас і Яків воювали у Петлюри за самостійну Україну.

у 2016 році вийшла третя моя книга, дещо гумористичного характеру «Не журись». Тут я добряче «відірвався»,

